

لتוך מערה אמת, ומצא ספר אחד שהיה נועץ בתוך נקב של הפלע בקצתה המערה. יצא אותו. בין שפתותיו ראה שבעים וששים תקווי אותיות שנמסרו לאדם הראשון, ובهم היה יודע כל החכמה של עליונים קדושים וכל אותם שאחר הריחס שמתגלגים אחר הפרכת תוכן אורות עליונים וכל אותם דברים שעתידים לבא לעולם עד היום שיקום ענן בצד מערב ויחשיך את העולם.

קרא לרבי יהודה והתחילה ללמד אותו ספר. לא הספיקו ללמד שנים או שלשה צדדים של אותן האותיות עד שהי מסתכלים באותו חכמה עליונה. בין שהגיעו ללמד בשתרי הספר ודברו זה עם זה, יצא שביב של אש ומשב של רוח והבה בידיהם ואבד מהם. בכה רבוי יוסי ואמר, أولי חס וחלילה חטא הוא אצלנו, או שאין אנו זכאים לדעת אותן.

בשבאו אל רבוי שמעון, ספרו לו המשעה הנה. אמר להם, أولי בקץ חמישים של אותן אותיות התיTEM עטוקים? אמרו לו, את זה לא ידענו, שהרי הכל נשכח מענן. אמר להם רבוי שמעון, שאין רצון הקירוש ברוך הוא בזה שיתingle כל כך לעולם, וכשיהיה קרוב לימות הפסית, אפלות תינוקות של העולם עתדים למציא נסתרות של חכמה ולבדעת בו קצים וחשבונות, ובאותו זמן יתגלה לכל. זהו שפתחוב (צפניה ג) כי אז אהפיך אל עמים וגו'. מה אלה אז? בזמן שתוקום בנטה ישראל מן הארץ ויקים אותן הארץ ישראל ברוך הוא, אז אהפיך אל הקדוש ברוך הוא, והוא אהפיך אל עמים שפה ברורה לקרוא כלם בשם יי' וילעבדו שכם אחד.

רבי יוסי וועל גו מערפתא (דף קוח ע"א) חדא ואשכח ספרא חד דהוה נועץ גו נוקבא דטררא בסיני מערפתא, נפק בה.

בין דפתח ליה חמא שביעין ותירין גלייפין דאתוון דאתמיסרו לאדם הראשון ובהו הוה ידע כל חכמה דעלאיין קדיישין וכל אנון דבר ריחיא דמתגלגן בתר פרוכתא גו טהירין עלאיין וכל אנון מלין דזמיןין למיתי לעלמא, עד יומא דיקום עננא דבستر מערב ויחשיך עלמא.

קרא לרבי יהודה ושרו למלעי בההוא ספרא, לא ספיקו למלעי תרי או תלטא טרין אנון אתוון עד דהו מסטכלין בהיא חכמה עלאה, בין דמטו למלעי בסתריו דספרא ומשתעני דא עם דא, נפק شبיכא דאסא ועלעולא דרואה ובטש בידיהון ואתאביד מניהו. בכה רבוי יוסי ואמר דילמא חס ושלום חוכה איהו גבן או דלאו אין זכין למנגד עלייה.

בד אתוון לגבי דרבי שמעון אשטעו ליה עובדא דא, אמר לו זון דילמא בקץ משיחא דאנון אתוון הויתון משתדל, אמרו ליה דא לא ידען דהא כלא אתנסי מין. אמר לו זון רבוי שמעון לית רעותא דקיידשא ברייך הוא בקד דיתגלי כל בך לעלמא, וכד יהא קרייב ליומי משיחא אפילו רבוי דעלמא זמיןין לאשכח טמירין דחכמה ולמנגד ביה קצין וחושבנין, בהוא זמן אתגלייא לכלה קדא הוא דכתיב (צפניה ג) כי אז אהפיך אל עמים וגו'. מהו אז. בזמן דתיקום בנטה ישראל אל עמים וגו'. ישן דערפא ויקים לה קדרשא בריד הוא כדין אהפיך אל עמים שפה ברורה לקרוא כלם

בשם יי' וילעבדו שכם אחד.